

uden videre. Jeg tror nu virkelig, som jeg ogsaa ifjor tillod mig at bemærke, at det har nogen Betænkelse ved sig, saaledes at tillade et Mindretal i Sognemenigheden, at disponere over Kirken; det vil meget let kunne føre til Rivninger. Men dernæst vil ogsaa en Bestemmelse som denne have visse Følger for Valgmenigheden selv. Det maa jo dog betragtes som en nødvendig Betingelse for en Valgmenighed, at den har et Sted, hvorpaa den kan samles, thi ellers kan jo et Menighedsråd ikke opstaa; naar Menigheden ikke samles til fælles Gudstjeneste, Bøn og Sang, saa er der ingen Menighed. Men nu er det jo klart, at, dersom der f. Ex. i 4 Sogne var 10 Medlemmer i hvert, der tilsammen tilhørte en Valgmenighed, saa kunde enhver af disse fire Dele af Menigheden lade holde Gudstjeneste for sig, hver i sit Sogn, og der blev saaledes slet ingen Samling mellem Valgmenighedens Medlemmer; nei, i Virkeligheden blev Valgmenigheden udstykket i mindre Stykker, og dette vilde maaske dog neppe være til Gæls for den. Jeg tror nu ikke, at der er nogen Anledning til at gjøre en større Lempelse i denne Lov end den, jeg allerede har sagt, at jeg anser for ønskelig, og jeg kan derfor ikke gaa ind paa det første Forslag og ligesaa lidt paa det andet, fordi jeg virkelig tror, at Kirkekommissionens Flerhed har været i sin Ret, naar den har gjort opmærksom paa, at hvis man gav Valgmenighederne den Ret, uden videre at kunne vælge deres Præst, medens der ikke tilkom de andre Menigheder selv den allermindste looflige Medvirkning ved Valget af deres Præster, da vilde det se meget besynderligt ud. Dernæst tror jeg heller ikke, det er heldigt, at Valgmenighederne faae Lov til at tage ganske unge Kandidater, som slet ikke have Ovelse i Præstegjerning eller Modenhed til at betjene Menigheden. Det vil meget let have en demoraliserende Virkning, om jeg saa maa sige, baade paa Valgmenigheden og paa selve Kandidaten; thi da vil en Kandidat, som løber lige fra Examensbordet, være meget fristet til at se at skraabe en Valgmenighed sammen og saaledes faae sig en Ansættelse, i Stedet for maaske at vente en halv Snæs Aar, inden han kan faae den. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse i mindste Maade er hensigtsmæssig, og endelig vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa en Omstændighed, der forekommer mig at maatte foraaede alle Ændringsforslag, hvorpaa Regjeringen ikke i dette Dieblif vil gaa ind. Denne Lov adskiller sig jo nemlig meget væsentlig fra alle andre Love, der forelægges til Revision hvert 5te eller 10de Aar. Naar et saadant Gjenmænsyn af en Lov ikke bliver færdigt eller det stranded paa Menighed mellem en af Rigsdagens Afdelinger og Regjeringen, saa vedbliver Loven at bestaa det ene Aar efter det andet, indtil man omstøder enes om en Revision; men det er ikke Tilfældet her; denne Lov har sin bestemte Tidsgraense, og, dersom vi

i denne Samling ikke blive enige om, hvorledes den skal udkomme gjennemset, saa ophører den den næste 1ste Juli, og fra den Dag af kan der ikke dannes nogen ny Valgmenighed. Da jeg nu ønsker, at den Ret, der er givet ved Loven af 1868, vedbliver at tilkomme Folketirkens Medlemmer, nemlig Retten til under visse Omstændigheder og under visse Betingelser at kunne danne en Valgmenighed, saa kan jeg selvfølgelig ikke ville lægge Revisionen af Loven nogen Vanskelighed i Veien. Skulde Regjeringen paa et senere Trin ville gaa ind paa en Ændring, en Modifikation som den, jeg har ønsket, saa skal jeg med Forvigtelse stemme derfor; men jeg vil modsætte mig enhver Ændring, som Regjeringen modsætter sig, thi jeg ønsker, at Loven skal komme ud, og jeg vil ikke have, at denne Ret til at stifte Valgmenigheder skal ophøre den 1ste Juli 1873.

Saale: Det er en Selvsølge, at den Betragtning, det ærede Medlem nu fremsførte, ikke har været fremmed for mig, jeg har naturligvis ogsaa tænkt mig Muligheden af, at der kunde vedtages en Ændring, som Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet ikke vilde gaa ind paa, saa at Loven altsaa traadte ud af Kraft; men jeg har desuagtet ikke haft nogen Betænkelse ved at bringe Ændringsforslagene frem. Jeg har tænkt mig, at, om ogsaa Loven skulde træde ud af Kraft, saa vilde det dog kun være en kort Tid, inden det var muligt igjen at bringe den frem i en Skikkelse, som man kunde blive enig med Ministeren om. Desuden forekommer det mig ogsaa at være temmelig tidligt at nære denne Frygt for, at Forslaget, naar det har gennemgaaet alle Stadier, skulde finde Modstand hos Ministeren. Jeg tror egentlig, at det først, naar en Sag har været fuldstændig behandlet, er muligt for Ministeren bestemt at sige, hvad han kan gaa ind paa og hvad ikke. — Det ærede Medlem mente dernæst, at unge Kandidater vilde løbe hen og danne Valgmenigheder; jeg tror, det er en Frygt, som er aldeles ugrundet. De, der træde sammen i Valgmenigheder, ere vistnok i Reglen saa alvorlige Mænd, at ikke let nogen ung Kandidat kan komme til at løbe med dem. Selv om der bliver indrømmet Valgmenighederne Afbenyttelse af Kirkebygningerne, saa er der altid stor Opoffrelse forbunden med at danne en saadan, det er Noget, som Folk ikke saa aldeles leifindig gaar ind paa. Man maa antage, at de Familiefædre og andre Medlemmer af Folketirken, som gaa ind derpaa, gjøre det af en sølt Trang og med alvorligt Sind, og de vilde ikke saa let gaa ind paa at tage Alle og Enhver til Præst for deres Menighed. — Det ærede Medlem omtalte ogsaa, at det vilde være urigtigt, at 10 Medlemmer af Valgmenigheden kunde gjøre Fordring paa Brugen af Sognetirken, thi derved kunde Valgmenigheden saaledes blive stykket ud i forskellige Dele, at der egentlig ikke